

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΩΝΟΣ

(Από το περίφημο ειέλιο του συνοδευόντος τον Όθωνα κατά της κάθοδού του στην Ελλάδα Βαυαρού αξιωματικού Χριστοφέρου Νέξερ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ελίγο όμως ο ρυπαρός αυτός Σωκράτης μάς έφερε διανυγές υπόσπαστο κρασί και πίνοντας, δυό - τρία ποτήρια απ' αυτό, το θρήσκαυε γλυκό κ' ευχάριστο στη γεύσει, σάν νέκταρ. Αμέσως νοιώσαμε μιά φωτιά να κυλάει μέσα στις φλέβες μας και τὰ μάτια μας είδαν τότε τὰ πάντα διαφορετικά από πριν. Τὰ κατερεπιωμένα στίγια, μάς φάνηκαν διαφορετικά και ο καταλιγδωμένος Σωκράτης έχασε όλη του τη φρίκη.

Γ' ατόπι, γεμάτοι χαρά, ξαναγυρίσαμε στα πλοία μας κ' άρχισαμε να έτοιμαζόμαστε για την έπομηή αποθίβασι μας που θά γινότανε την έπομηή. Στην άρχη θά αποθίβαζόντουσαν τὰ στρατεύματα κ' έπειτ' από λίγες μέρες ο βασιλεύς με τους αντίβασιλείς και τους άλλους αξιωματούς. Οι Γάλλοι, έντωμαζού, έξακολουθούσαν να κυβερνούν στο Ναύπλιο, περιμένοντας το βασιλέα να καταλάθει το θρόνο του.

"Έτσι, την έπομηή, δηλαδή τρεις μέρες πρό της αποθίβασης του βασιλεύς, αποθίβάσθηκαν όλα τα βασιλικά στρατεύματα και το τάγμα μας στρατωνίστηκε στο φρούριο "Ιτε Κσλέ

Τέλος ήρθε η μέρα της αποθίβασης του Όθωνος, μιά ησυχασία ηλιόλουστη ήμέρα. Από κάθε δρόμο, ήρθαν χωρική της Άργολίδος, άνδρες και γυναίκες, άλλοι πεζοί κ' άλλοι έπάνω σε άγους, ήμιόνους και έλλάς. Έρχόντουσαν ακόμα και χωρικοί από τη Στερεά Άλλάδα, περνώντας τον Ισθμό. Η άλλοτε ήραιοκατοικημένη Άργολίς είχε πλημυρισίει από χιλιάδες Έλληνων με γυφοκώτατες στολές, που τὰ χρόνια τὰ τους γτυποΰσαν στον ήλιο. Τα βαυαρικά στρατεύματα είχαν παραταγής δεξιά κ' άριστερά στον άμαξητό δρόμο, κ' οι πάντες των πλοίων, παρασανμύνη έπάνω στα καταστράματα τα γεμίζαν τον άέρα με τις ζητωκραυγές τους. "Όλοι οι λόφοι γύρω απ' το ποσόστειο Προνοία και οι θρόνοι του Παλαμυθίου είχαν νεύσει από λαό που έπιθιμώσε να ίδη το βασιλέα.

"Όταν, τέλος, οι κανονιοπολιοι τοών φρουριών Παλαμυθίου και "Ιτε, Καλέ άνήγγειλαν ότι ο βασιλεύς είχε πατήσει τη γη της Ελλάδος, τότε από μόρια σόμματα άντήχησε η κραυγή : «Ζήτω ο Βασιλεύς», καταπιόνοντας και αυτό το θρόνο των κανονιών των φρουριών και των πολεμικών πλοίων.

Τη στιγμή που ο βασιλεύς έπιθιμάζονταν στο έλληνικό έθρακος έπεσε μπρός στα πόδια του γονατιστός ένας πολίος άρχηγός, που φορούσε μιά πλοσία χρυσοκέντητη στολή και στο κεφάλι του μιά άσρακή άσπιμένα περικεφαλαία. "Ο γηραιός αυτός άρνηγός ο οποίος κατέθεσε τὰ όπλα του μπροστά στο βασιλέα, ήταν ο Κολοκοτρώνης, ο έπικεκηρυγμένος από τους Γάλλους άντι πέτε χιλιάδων φράγκων !

"Ο βασιλεύς Όθων, θέλοντας να συνδυάσει το πρώτο του έθια στην Ελλάδα, με μιά ευγενική χειρονομία, έδωσε χάρι στον Κολοκοτρώνη και διέταξε να του ποδιν ότι άρχιζε μιά νέα περίοδος της Έλληνικής "Ιστορίας και ότι όλα τα περασημένα έπρεπε να ξεχαστούν.

"Ο Κολοκοτρώνης σπκόθηκε ευγνωμονώντας τον Όθωνα και άνεβαίνοντας στο έθολό του, έτέθη επί κεφαλής της πομπής

Κοντά στις θριαμβευτικές άμίδες που είχαν στηθη στην έσοδο του Ναυπλίου, φρουρούσαν δυό Γάλλοι σκοποί και κοντά σ' αυτούς στεκόντουσαν έξιποια δυό φιλέλληνες, ο άντισυταματάρχης Φαβρίκιος κ' ο λοχαγός κόμης Μπρέντ, έχοντας γυμνά τὰ σπαθιά τους.

"Όταν η συνοδεία έστάσε εκεί, ο Κολοκοτρώνης που προηγείτο άνέρωρα, πλησίασε τους δυό έκείνους Γάλλους προουρούς. "Αμέσως όμως ο ένας απ' αυτούς αναγνώρισε τον έπικεκηρυγμένο από τον στρατό του άντισποτό Γέρο του Μουζού κ'α, προτείνοντας τη μαγαγιέντα του, όρμησε έναντιον του με την πρόθεσι να τον τριψήσει. Ευτυχώς, ο κόμης Μπρέντ,

άντιλαμβανόμενος το σκοπό του, χτύπησε με το σπαθί του τη μαγαγιέντα του στρατιώτου και την έκανε ν' άστοχώση. Τότε, μιά μεγάλη ταραχή δημιουργήθηκε στη πομπή. "Ο Κολοκοτρώνης έγινε χλωμός σάν το θάνατο και έρπασε τὲ πιστόλια του. "Ο κόμης Μπρέντ όμως στάθηκε άναίσια απ' αυτόν και το Γάλλο φρουρό, ένδ ο άντισυταματάρχης Φαβρίκιος έτρεξε ν' άνταγγείλι στο βασιλέα τί συνέβαινε. Τότε, και τὰ θέλουν του Όθωνος, έδωσε την άδεια ο στρατηγός Γκούνὲ να μηθ ο Κολοκοτρώνης στο Ναύπλιο, χωρίς παλληκάρια όμως.

"Ο Κολοκοτρώνης συμμορφώθηκε με τη διαταγή αυτή κα άσοφ παρέδωσε τὰ όπλα του, προχάρησε κ' αυτός μέσα στο Ναύπλιο, συνοδευόμενος από τόν κόμητα Μπρέντ. Έγινε μεταξὺ ο Γάλλος φρουρός θλαστημόσε και καταρίσταν γιατί είχε χάσει την άμοιθὲ των 5.000 φράγκων που θά έπαιρνε, άν σκότανε τον Κολοκοτρώνη.

Δ'

"Η από Βαυαρους πολιτικούς καταρτιθεΐσα άντιβασιλεία για να κυβερνήσει το νεοσύστατο έλληνικό κράτος, δὲν ήταν ίκανή για να εκπλήρωση τον προορισμό της άν και άπετελειότο από άνδρες που είχαν ευγενή και άήρανο χαρακτήρα. "Ο πρόεδρος της άντιβασιλείας κόμης "Αρμανσπεργκ, ήταν θέσα α πρώτης τάξεως πολιτικός για να κυβερνήσει ένα έξελιγμένο κράτος. "Ηταν όμως άκατάλληλος για την άναδημιουργία ενός λαού που μόλις είχε άπελευθερωθὲ έπειτ' από τεσσαρίον αιώνων δουλεία. "Επίσης άκατάλληλοι γι' αυτό ήσαν και τ' άλλα μέλη της άντιβασιλείας, οι άμβουλοι Μιζουερ και "Αμπελ κ' ο φίλληνη στρατηγός Χάντεκ.

Μαζὺ με την άντιβασιλεία, είχαν έρθει στην Ελλάδα, και διάφοροι αξιωματικοί καθώς και πολλοί τυχοδιώκται, οι όποιοι κατέλαθαν δ άόρατα αξιώματα. Διαρκώς δὲ έργόντουσαν στην Ελλάδα και άλλοι από τὰ διάφορα κράτη της Γερμανίας με την έλλειπα ν' άποκατασταθούν στην Ελλάδα.

Οι πρώτοι έθελονται που κατέστηκαν στην Ελλάδα ήσαν οι περισσότεροι έξαιρετικὰ μορφωμένοι και μόνο από ένθουσιασμό είχαν άκολουθήσει τον Όθωνα. "Όλοι αυτοί οι νεοί ήσαν άσυνήθιστοι στις δυσκολίες της στρατιωτικής ζωής και υπέφεραν πολύ στην άρχη. Η έλληνική γη ήταν έρημομένη η πόλεις και κομπούλες έρειπωμένες, δὲν ήππαχε κανένας στρατώνας, καμμία άνεσις κ' δὲ η ζωή ήταν διαφορετική από τη ζωή στη Γερμανία.

"Η έπισολες αυτόν των έθελοντών στους δικούς τους στη Γερμανία νυστοποιοιεντας τις στερήσεις και τις δυσκολίες που συναντούσαν στην Ελλάδα, γαλάρωσαν τον ένθουσιασμό πολλών έντιμων Γερμανών που ήθελαν να υπηρετήσουν στο βασιλείο του Όθωνος και τότε άρχισαν να στρατολογούνται διάφορα όποκειμένα που δὲν μπόρεσαν να προκίψουν στην πατρίδα τους.

"Όλοι αυτοί ήρθαν στην Ελλάδα, όπου έγιναν άμέσως και άνεξέαστος δεκτοί και, χωρίς πολλές δυσκολίες, κατέλαμβαναν εάόωρα αξιώματα.

Για τους έθελοντας αυτούς ο πατέρας μου που ήταν τότε διοικητής μιάς θαυαρικής κομητείας, μου έγραψε τὰ εξής :

«Οι έθελονται που στρατολογούνται για την Ελλάδα μας ύνεται κατὰ τον άθλιότερο τρόπο, που μόνο την πατρίδα μας να ντροπιάσουν και να προκαλέσουν την περιφρόνησι και την άγανάκτησι των Έλλήνων έναντιον μας. Τὰ στρατιολογικά γωραφία έχουνται ως έθελοντας άνθρώπους της κατωτάτης ύποτάθημης, που κανένα στρατιωτικό σόμα δὲν θά τους δεχόταν για την ζωή τους διαγωγή».

Κοι πράγματι από πόδες διαπάνες, πόδες ευσπαρκτικές και άνεξέαστος θά νλύτωνα η Ελλάδα, άν η άντιβασιλεία καθήριξε καθάρως έλληνικό σπαστό από τὰ παλληκάρια του άνθωνος, άντι να στρατολογή έθελοντας με τεράστια έξοδα, μαζευόντας το σурφετό που γερμανικού λαού. Από το σурφετό έκκεινο που τον άποτελούσαν ως επί το πλείστον άόωρο, κακοκιοί, καταστίπτικε στρατός, ο όποιος, παρ' όλα τα χρήματα που ξωδευήκαν γι' αυτόν, άπέτυχε του σκοπού, για τον

Ο βασιλεύς Όθων

όποιο του προώριζε η αντιβασιλεία

Οι έθελοντα αυτοί, άσυνήθιστοι στο κλίμα της χώρας, δεν μπορούσαν να υπερτηθούν το έλληνικό κράτος. Κουραζόντουσαν εύκολα επάνω στα βουνά της Ελλάδος, στα όποια δεν υπήρχε χαραγμένος κανένας δρόμος, εκτός από μερικά μονοπάτια για τις κατσαρες κ' όπου όλα σχεδόν τα χωριά ήταν έρειψιμωμένα. Συνήθισαν μάλιστα να θύουν στο Βέγκο, του οποίου το βείο δώρο πουλούσαν μία δεκάρα την ώρα. Έτσι το κακό μεγάλωνε και, καθώς πολλοί απ' τους έθελοντάς είχαν προσβλήθη από κακοήβεις πυρετούς και άλλες αρρώστιες, άθροισι θάνατοι σημειωνόντουσαν μεταξύ τους.

Η αντιβασιλεία θα μπορούσε να καταρτίσει τακτικό έλληνικό στρατό και να ζητήσει από τη βασιρική κυβέρνηση, να της στείλει μονάχα διδαματικούς, ως στρατιωτικούς διδασκάλους, στους όποιους θα έδινε μία καλή αμοιβή, αλλά κανένα δαδίο, υπό να μην προκαλέσει την αντίζηλια των Έλλήνων άειρωματικών. Οι Βασαοί άξιωματικοί θα μπορούσαν να διδάξουν στα παλληκάρια του άγώνος τα τακτικά στρατιωτικά γυμνάσια, πράγμα που τόσο το επιθυμούσαν κι αυτά. Άλλά οι έξοι της αντιβασιλείας φανταζόντουσαν ότι εξυπηρετούσαν έτσι τον έλληνικό λαό, τον όποιο θεωρούσαν άβάρσο και στον όποιο φερνόντουσαν με μεγάλη αναίδεια. Έτσι η αντιβασιλεία άδίκησε τα παιδιά της Ελλάδος, τα όποια επί τόσα χρόνια είχαν πολεμήσει για την έλευθειρα τους, είχαν ζήσει το άσμα τους, είχαν χάσει γονείς και συγγενείς και περιουσία και τα όποια τώρα έβλεπαν άθλιους τυχοδιώκτας να καταλαμβάνουν τα μεγαλύτερα αξιώματα της χώρας.

Το σύστημα της αντιβασιλείας για την αναδιοργάνωση της χώρας προπάτταν στα στρατιωτικά ζητήματα, ήταν άπρακτο, άσαστηρό και άλεβριο. Στην Άργολίδα είχαν αναθεωρηθεί περί τις δέκα χιλιάδες παλληκάρια μαζί με τους άρχηγούς τους, περιμένοντας διαταγές της αντιβασιλείας. Πρέπει βέω να σημειώσουμε, ότι ο έλληνικός λαός ο οποίος δεν μάθαινε τί γινόταν παραέω από τη χώρα του, έθλεπε χρυσά όνειρα για το μέλλον της Ελλάδος. Είχε κιόλας λησμονήσει όσα δεινά υπέφερε, όλοι δε νόμιζαν ότι, μόλις θά έφτανε ο βασιλεύς, φερνοντας, όπως φανταζόντουσαν, μαζί του ανεξάντλητους θησαυρούς, κ' άποζημιωνόταν καθ' όχημα κι' απώλεια των ιδιωτών και θ' άναμειθσαν ο καθένας για τις θησες που προσέφερε στον άγώνα.

Άλλά όλ' αυτά ήταν όνειρα.

Αντιθέτως, η αντιβασιλεία φρόνιζε τώρα πώς ν' άπυλαγή από τα παλληκάρια που ήταν συγκεντρωμένα στην Άργολίδα. Τα παλληκάρια αυτά άνούντουσαν να καταπαχθούν στον τακτικό στρατό, γιατί δεν ήθελαν να φορέσιν πράγκινη στολή. Η αντιβασιλεία πάλι φρονόυσε ότι έπρεπε να καταργηση την έθνική φουστάνελλα, γιατί, κατά γνώμη της, η στολή αυτή εκπροσοπούσε την άγρια ζωή και την άσεία.

Η αντιβασιλεία μάλιστα φοβόταν μήπως τα παλληκάρια έξεγερθόν έναντιον της και τη διώξουν, όπως είχαν έξεγερθή και κατά τών Γάλλων. Γι' αυτό διάταξε τέν άφοπλισμό τους, έξελεώντας τους με την ύποχθεσι ότι θα κατόρτιζε άιεύως έθνικό στρατό, του όποίου οι στρατιώται θα φορούσαν φουστάνελλα. Συγγρήνος τους ύποσχέθηκαν ότι ο καθένας τους θα λάβαινε ένα έγγραφο, διά του όποίου θα γινόταν ιδιοκτητής ενός τμήματος γης.

Τις τες τών Έλλήνων στις ύποσχέσεις της αντιβασιλείας ήταν άπέρηνη. Έτσι έγινε χωρίς δυσκολία ο άφοπλισμός τών δέκα χιλιάδων παλληκαριών της Άργολίδος. Άν και η παράδοσι τών τουφεκιών και τών σπαθιών τους, τους πότισε με μία μεγάλη πικρία, γιατί χωρίζοντουσαν έτσι από τα άλλα και τα όποια επί δέκα χρόνια πολεμήσαν, έντούτες οδύεμια άταξία παρατηρήθηκε κατά την παράδοσι. Μονάχα μερικές ελιθέρες σκηνές συγκίνησαν τη καρδιά μας. Είδαμε εκεί προσέτες και πολίους άνδρες να κλαίει σαν παιδιά, ενώ έθωσαν δάκρυα κυλούσαν στα ήλιοψημμένα μάγουλα τους. Άλλο πάλι, μη θέλοντας να παραδόσουν στα χέρια ξένων τα άγαπημένα τους όπλα, τα έσπαζαν και τα πετούσαν απ' τους βράχους.

Μετά την παράδοσι τών όπλων, η κυβέρνηση, κρατώντας την ύποχθεσι της, έδωσε σε πολλά απ' τα παλληκάρια έγγραφα ιδιοκτησίας διαφόρων εκτάσεων του δημοσίου, αλλά οι περισσότερες απ' αυτές θρυσκόντουσαν σε μέγεθος, όπως ήταν εκείνη την εποχή όλες σχεδόν η έλληνική πεδιάδες, γιατί είχαν μείνει επί πολλά χρόνια άκαλλιέργητες. Οι τόποι αυτοί μάλιστα είχαν γίνει έστια μολύνσεως. Άλλες πάλι εκ-

τάσεις θρυσκόντουσαν σε έπαρχίες, όπως η ένω Μάνη, τών όποιων οι κάτοικοι τόσο άχημα έδέχοντο τους νεκροβόρους κίριους της γης, ώστε αυτοί δεν τολμούσαν ούτε τί έγγραφα της ιδιοκτησίας να δειξουν.

Τότε, πολλοί απ' τους άρχηγούς τών παλληκαριών με ανασταθη ότι αυτοί μονάχα ήταν οι σωτήρες της πατρίδας, άπαιτούσαν από την αντιβασιλεία να ίκανοποιηθ αυτοί και τών συγγενείς τους, δινόντας τους θαυμούς και σπουδαίες άμοιβες. Άλλά, επειδή αυτό ήταν άδύνατο, γιατί τις μεγάλες θέσεις τις κατείχαν ξένοι άνάξοι, ενώ η φτώχεια άφείσε τους Έλληνες, οι τελευταίοι άποφάσαν να πουλήσουν τις γούες που τους είχαν παραχωρηθή, γιατί τους ήταν άχρηστες, έπειθ δεν είχαν τα μέσα να τις καλλιεργήσουν. Άλλα κενέτας άγοραστές δεν θρυσκόνταν, γιατί κανείς δεν είχε γρήματα.

Ποιά ήταν λοιπόν το αποτέλεσμα αυτής της πολιτικής (την αντιβασιλείας; Άπό την ημέρα που παραδοθηκαν τα όπλα, κατάρτισθηκαν λητοσομομορίες, τις όποιες χρησιμοποιούσε η αντιβασιλεία ως έργο κατά της κυβέρνησεως, για να την παρουσιάση ως άναξία να διοική, κ' έτσι άρχισε η διαρκής άλλαγή ύπουρνεων. Η Έλλάς είχε τότε άφορες πολιτικές σαυρίες, απ' τις όποιες η κυριότερη ήταν τών Άγγλοφίλων, τών Γαλλοφίλων και τών Ρωσοφίλων κ' απ' τις όποιες η μία αντιπυλιτευόταν την άλλη. Η βασιρική αντιβασιλεία με κωμικά απ' αυτές δεν όμορφωνόσε και άπομακρυνόταν απ' αυτές, αν και είχε την ανάγκη τών συμβούλων τών άρχων τους, γιατί οι περισσότεροι από τους συμβούλους της ήταν άνώποτοι έγωπαθείς και συμφεροντολόγοι. Έτσι τα πολιτικά πάθη ύπερισπαν στις όποφάσεις της αντιβασιλείας, η όποια έκανε πολλές όρες πράγματα άκατανόητα.

ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Στις 10 Μαρτίου, το τόγμα διατάχθη να πάη στας Άθήνας για να παραλάβη την πόλι και την Άκρόπολι από τους Τούρκους. Και πράγματι στις 12 του μηνός, φύγαμε από το Ναύπλιο κ' άρχισαμε να προχωρούμε στην πεδιάδα της Άργολίδος. Το θράω φάσαμε στο χωριό Άγιος Γεώργιος και καταλύσαμε στα σπίτια τών χωρικών. Είχαμε άκούσει ότι τα περισσότερα απ' τα χωριά ήταν κατεστραμμένα κ' ότι, αντί σπιτιών, μόνο άγυροκάλαδες θά έθρικοαμε. Και όμως ο Άγιος Γεώργιος, αν και παρουσιάζε ίχνη κατεστροφής, είχε τα περισσότερα από τλι περισσότερα του καλά διατηρημένα και τα περισσότερα απ' αυτά ήταν διάφορα.

Οι κάτοικοι του Άγιου Γεωργίου μάς ύποδέχτηκαν με μεγάλη στοχουμία. Μολοντι δε οι περισσότεροι προστάται ετοιμαζόταν μόνους τους το φαγητό τους, ενώ τούτοις οι χωρικά, έφρόνιζαν για μάς, μάς έδιναν τρόφιμα και μάς περιέβαπαν με μεγάλη φιλοέεια.

Στο σπίτι, στο όποιο κατέλυσα εγώ, θρυσκόνταν μόνο μία γυναικία κ' ένας άπρητής. Φαινόταν πως οι άλλοι ένοικοι του το είχαν έγκαταλείψει, γιατί το σπίτι ήταν μεγάλο και απ' τη διαρρυθμóση του έδειχνε πως έμενε άλλοτε μεγάλη οικογένεια. Η γρηά οικοδέσποινα κατέβαλε μεγάλες προσπάθειες να μιλήση μαζί μου, αλλά μόνο με νόημα μπόρεσε να συνεννοηθώ.

Μου έτοιμασε ένα ώραιότατο ζουμί από κόττα και άλλα φαγητά, τα όποια έφαγα με μεγάλη ευχαρίστησι. Έπειτα από λίγη ώρα, η αγαθή γρηά παρουσιάθηκε πάλι μαζί μ' ένα ναύτι που μιλούσε Ιταλικά, τα όποια ήξερα κ' εγώ, για να χρησιμοποιήσθ ως διερμηνεύς.

Τότε με ύπέβαλε σε πραγματική άνάκρισι. Με ρώτησε μεσο του διερμηνέως αν ήμουν Χριστιανός, ποιά ήταν η πατρίς μου, αν είχα γονείς και άδελφούς, κ' έβαλε να της περιγράψω τη μορφή του θαλαύως, να της πω αν έπρόκειτο να παντρευτή, πόσα χρήματα είχε φέρει μαζί του και ποτε θα τού μοίρασε στο λαό. Σε λίγο με ρώτησε αν ήμουν παντρεμένος, και, καθώς εγώ της άπάντησα άρηθτικά, ξαφνιάστηκε πολύ. Έφυγε μάλιστα γρήγορα-γρήγορα κ' έσαναυρίσε άμέσως με μία ώραιότατη χωρική νέα. Η δροσερή έκείνη κοπέλα ήταν όχι μόνο ώραία, αλλά και χαριτωμένη μέσα στα όπλα αλλά καθαρά χωρικάτα ρούχα της. Το άφελές και καλ' ύγραμμο πρόσωπό της ευχαριστούσε τα μάτια που το κούτααν.

Η γρηά μου είπε πως ήταν έγγονη της και με ρώτησε αν μου άρεσε μπροστά στην θεια την κοπέλα, η όποια δεν στενοχωρήθηκε καθόλου, αλλά άπεναντίας με κούτασε φιλικά με τ' όβρα της μάτια.

(Άκολουθεί)

Ο Θ. Κοκοκωρώνης